

Publicerad 2005-09-18 16:23 av Daybreaker

Statyn Del 1

Regnet piskar mot rutan. I ett hörn av det mörka rummet sitter en ung gosse. Hans blick är fäst på den stängda dörren på andra sidan rummet. Dörrhandtaget vrids sakta neråt och gossen lägger sig snabbt ner på det kalla golvet. Han stänger hårt ögonen i rädsla för vad som ska komma.

...och så händer det igen och hatet väller fram och skulden och skammen och alla de andra orden som är så stora och som du inte vågar uttala och trots att du försöker förtränga känslorna så lever de kvar inom dig inuti dig där det skadade hjärtat försöker hela sig själv och läka men precis när du tror att helandet är fullbordat så minns du och allting blöder på nytt...

Jag vet att det du säger är fel, för jag är varken elak eller ond, och jag föddes inte för att vara i vägen eller för att du skulle straffas, inte alls Guds bestraffning för dina synder. Och du slår mig med ord och knytnävar och läppen blöder i takt med hjärtat men hjärteblod är värre för läppar läker fortare än hjärtan och även om jag bara är sex år gammal så vet jag att det du säger är fel för jag är varken elak eller ond...

Och regnet fortsätter smattra i takt till mannens hjärtslag och den röda färgen mattas efter hand ut av himmelsvattnet och blir svagare och svagare och svagare...

Mannen går sakta men med bestämda steg fram genom staden. Han har lämnat något bakom, något som han har beslutat sig för att aldrig återvända till. Och han vet att det gör ont, och han vet att såren aldrig kommer att läka - likväl går han gatan fram med bestämd uppsyn.

Kanske hade hon rätt när hon sa att han inte kunde ta emot komplimanger. Att det gjorde ont när hon sade: "Du är vacker, snäll, ömsint, söt och underbar!" När han tänkte tillbaka på ögonblicket stack det till i hjärtat. Någoting inom honom gjorde sig påmint – något som han sedan länge velat glömma, men som alltid skulle komma att göra sig påmint vid situationer som dessa – situationer då han var älskad.

Mannen finner sig stående på stadens torg. En gigantisk staty överskuggar större delen av torget. Första gången han såg statyn förundrades han över hur morbid den var. Nu inser han hur uppriktigt genuin och sann den är.

En man håller ett flera meter långt spjut i sin högra hand. Mannen blickar sorgset ut över torget, som om han önskar att det var någon annan som var en del av statyn istället för honom. Tre nakna människor sitter fastspetsade på det långa spjutet, och alla tre ler ett leende som aldrig lämnat honom oberörd. Förförade leenden, som om de tre människorna aldrig velat något annat än sitta fastspetsade på mannens spjut, som vore de nöjda med sitt straff. Men bortsett från de förförade leendena är de tres ansikten likbleka och döda. Ansiktsdragen är stela – ögonen tomma.

I den vänstra handen håller bödeln ett ungt flickebarn. Han har ett fast grepp om hennes hals och hennes båda oskyldiga fötter kämpar någon decimeter ovanför marknivån. Men bödeln håller inte alltför hårt kring flickans hals - flickebarnet ska inte dö, bara lida.

Bödelns dystra sinne har smittat av sig på barnet – hennes ansikte uppvisar en sådan sorgsenhet att det värker i stadens invånare så fort de ägnar henne en tanke och stadens mödrar kan knappt se åt statyn utan att fälla tårar.

Mannen sätter sig ner på en bänk bredvid statyn. I skuggan av dess morbiditet känner mannen sig levande. Människor skyndar fram och tillbaka, och alla har de samma bestämda uppsyn. Plötsligt faller en människa till marken – helt tyst och utan någon förvarning vilar det stilla ansiktet mot den hårda stenbeläggningen. Människorna fortsätter sina tydliga banor – som om människorna var rädda för att om de någonsin bröt mönstret så skulle de aldrig komma in på rätt spår igen. ”Tills de alla faller...”, tänker mannen tyst för sig själv.

Mannen reser sig upp och går fram till den fallna människan. Han sätter sig på huk bredvid gestalten och lägger sitt finger mot halspulsådern. Den döda kroppen placeras på mannens ena axel och tillsammans skyndar de bort från torget.

Väl hemma i sin lägenhet placerar mannen den döda kroppen i sängen. Han knyter likets händer på dess bröst och sluter dess ögon som fram tills nu stirrat sig blinda. Stillheten infinner sig i mannens sovrum.

I fönsterkarmen står ett stort fång rosor som han föregående dag fått av sin älskade. Ett hundra rosor – en för varje egenskap som gjorde att hon älskade honom. Det var så hon hade sagt. Och han visste att hon menade det - från djupet av sitt hjärta. Och han älskade henne. Men så fort han tog mod till sig och lyckades yttra orden blev han kallsvettig och hjärtat slog snabbare och snabbare. Han vågade inte älska. Och nu var det för sent.

Plötsligt börjar tunga regndroppar falla från skyn och i takt till mannens hjärtslag smattrar de mot fönsterblecket.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Daybreaker med Poeter.se id #2588 innehar upphovsrätten